

σφαίρα τῆς ἀτμοπλοίας ἀπὸ τοὺς κόλπους καὶ ποταμοὺς ἐξετάθη εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος καὶ εἰς τοὺς ἀχανεστέρους ὠκεανούς*.

Ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Φύλτωνος μέχρι τῆς σήμερον λογαριάζεται ὅτι κατεσκευάσθησαν εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας 1,300 ἀτμόπλοια· ἐξ ὧν περὶ τὰ 260 ἐχάσθησαν ἀπὸ ἐκρήξεις, τρικυμίας, συγκρούσεις, κτλ. 240 ἐπαλαιώθησαν, τὰ δ' ἐπίλοιπα 800 διαμένουν εἰς τακτικὴν ὑπηρεσίαν.

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὸ 1814 ὑπῆρχαν 2 μόνον ἀτμόπλοια· τὸ 1820, 43· τὸ 1830, 315· καὶ τὸ 1836, 600.

ΤΟ ΑΣΜΑ ΤΟΥ ΣΠΙΝΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ.

ΚΑΘ' ὄλην τὴν Ὀλλανδίαν καὶ τὸ Βέλγιον, καὶ ἀλλαγῆ τῆς Εὐρώπης, τόσον ὑπερβολικὰ θαυμάζουν οἱ κάτοικοι τὸ κελᾶδημα τοῦ σπίνου, ὥστε ἡ ἀπόκτησις ἐνὸς τῶν μικρῶν τούτων αἰοιδῶν τιμάται ὡς πλείστου ἀξία. Πολλάκις τῶντι ὁ θαυμασμὸς οὗτος ἀναβαίνει εἰς τέλειον ἐνθουσιασμὸν, καὶ διὰ τὴν ἀποκτίσιν τῆς σπίνου, δυνατὴν ἔχοντα καὶ καθαρὰν φωνήν, κάμνει ἐνίοτε τὰς μεγαλητέρας θυσίας. Παραδείγματός χάριν, 'Εἰς τὴν Θυριγγίαν,' λέγει ἀνώνυμος συγγραφεὺς, 'καταντᾶ πάθος ὁ θαυμασμὸς τῆς τοῦ σπίνου ᾠδῆς. Μίλια ὁδοί πορεῖ ὁ τῆς χώρας αὐτῆς κάτοικος, ἂν ἀκούσῃ ὅτι ἐφθασεν ἄγγιός τις ἠδύφωνος, καὶ πωλεῖ μάλιστα τὴν ἀγγελίαν του ὥστε νὰ τὸν ἀποκτήσῃ. Διὰ νὰ φανερῶν τὸς ἀδοξίμους ὑπὸ τοῦ σπίνου ὀκτῶ διαφόρους ἵχθους, ἐπλασεν ἰδιαιτέρας λέξεις, καὶ ὅταν ἐπιτύχῃ σπίνον, ὅστις κελᾶδῆ ἐντελῶς τὸν κάλλιστον ἐκ τούτων, μόλις πείθεται νὰ πωλήσῃ αὐτὸν εἰς ὅποιανδήποτε τιμὴν. Διὰ νὰ προμηθευθῇ ὁ κοινὸς ἐργάτης ἕνα καλὸν σπίνον, στερεῖται ἀφ' ὅλα σχεδὸν τὰ ἀναγκαῖα, ἕως οὗ νὰ συνάξῃ τὸ ἀπαιτούμενον ἀργύριον.'

Κατὰ δυστυχίαν ὅμως ἡ ἐνθουσιώδης αὕτη ἀγάπη φέρει τοὺς ἀνθρώπους τοίτους εἰς τὴν σκληροτάτην τῶν πράξεων. Μολονότι χρεωστοῦν τὸσαύτην ἀγαλλίασιν εἰς τὰ περικαλλῆ καὶ ἀθάνατα ταῦτα πτηνά, μὲ βαρβαρότητα ὅμως σχεδὸν ἀπίστευτον καίουν τὰ ὀμμάτια των διὰ πυρωμένον σιδήρου, ὥστε νὰ παρατείνωσιν ὑπὲρ τὴν φυσικὴν αὐτῆς διάρκειαν τὴν μελωδικὴν δύναμιν, ἐξ ἧς ἡ ἀγαλλίασις πηγάζει. Ἄγγλος τις κάμνει περὶ τῆς σκληρᾶς ταύτης συνηθείας τὰς ἐπομένους παρατηρήσεις.—'Ἄθλιο σπίνον, ταλαίπωροι αἰοδοί, ἀδικημένα πτηνά! τὴν καρδίαν μου πονῶ, ὁσάκις, τὰς ὁδοὺς διαβαίνων, ἀκούω τὸ γοερὸν σας κελᾶδημα. Ἀπὸ πρῶτας μέχρι ἐσπέρας, ἀκούει τις τοὺς ἀτυχεῖς δεσμίους τοίτους ἀδοντας (καθ' ὅσον ἐμποροῦμεν νὰ κρίνωμεν ἡμεῖς) ἐν ἀγαλλίασει. Ἀγαπῶ νὰ ἐλπίζω ὅτι οἱ δέσμοι οὗτοι, οἵτινες διὰ τὰ πάθη αὐτῶν ἔπρεπε νὰ ἦναι τόσον περίλυποι, τόσον κατατεθλιμμένοι, δὲν ἐνθυμοῦνται ποσῶς τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας, καθ' ἃς, ἐλεύθεροι ὡς

ὁ ἀήρ, ἐκελάδουν εἰς τὰ δάση, οἱ εὐδαιμονέστατοι τῶν εὐδαιμόνων. Ἄν ἐνθυμοῦντο τὴν ὥραν, καθ' ἣν ἡ χεὶρ τοῦ ἀνθρώπου τόσον σκληρῶς ἀφήρησεν ἀπ' αὐτοὺς καὶ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ὄρασιν, ἔπρεπε νὰ τακῶσιν ἀπὸ τὴν ὀδύνην, καὶ νὰ γένωσι, τέλος, θῦμα ἐλεεινὸν τῆς λύπης καὶ τῆς μελαγχολίας. Εἰς τὴν πόλιν Aix-la-Chapelle βλέπει τις δώδεκα ἢ δεκατέσσαρας τῶν τυφλῶν τούτων αἰοιδῶν εἰς κλωβία κρεμάμενα ἐξωθεν πανδοχείου τινὸς, ὄχι μακρὰν τῆς πρωτεύουσας ἐκκλησίας. Κελαδοῦν ἀδιακόπως, μῆνας ἀφοῦ παύσωσι τὸ ἄσμα των οἱ ἐλεύθεροι· φαίνεται δὲ ὅτι συνερίζονται μετ' ἀλλήλων ποῖος νὰ ψάλλῃ τρανύτερα. Ἐπειδὴ τὸ ἄσμα προέρχεται συνήθως ἀπὸ εὐφρόσυνον καρδίαν, φανταζόμεθα, ὁσάκις ἀκούομεν αὐτὸ, ὅτι βλέπομεν παρρησισκομένους καὶ τὴν εὐθυμίαν καὶ τὴν ἠδονήν. Εἶδε τῶντι νὰ ἦσαν ἀμφοτέραι αὗται αἱ σταθεραὶ σύντροφαι τῶν πολὺ ἀξιολυπῆτων τούτων δεσμίων αἰοιδῶν. Πόσον μυστηριῶδες τῶν πτηνῶν τὸ κελᾶδημα! καὶ τὸ μυστήριον τοῦτο οὐδέποτε ἴσως θέλει ἐξηγηθῆν. Τὴν Ὀλλανδίαν περιερχόμενος τις κατὰ τὸν ἀνθηρὸν μῆνα τοῦ Μαΐου, ἀκούει πολλάκις τὸν σπίνον ἄδοντα, καὶ φαντάζεται ὅτι ψάλλει μόνον διὰ νὰ εὐφραίνῃ τὴν ἐπωάζουσαν θήλειαν. Ἄλλ' εἰς τὴν πόλιν ἐπιστρέφων, βλέπει ἄλλον σπίνον, εἰς ἀθλίαν πολλάκις στενωπὸν, δέσμιον καὶ τυφλὸν, καὶ μ' ὄλον τοῦτο ἄδοντα ὡς νὰ ἤθελεν ἐκραγῆν ὁ μικρὸς αὐτοῦ λάρυγξ. Ἐχρεῖ ἀράγε τὴν μελωδίαν αὐτοῦ ὁ τυφλὸς οὗτος δέσμιος διὰ νὰ ἐλαφρύνῃ τὰς θλίψεις του; Ἐχάρισεν εἰς αὐτὸν ὁ Παντοδύναμος φωνητικὰς δυνάμεις, αἵτινες ποτὲ μὲν νὰ χρησιμεύωσιν εἰς παρηγορίαν τῆς λύπης του, ποτὲ δὲ εἰς αὔξησιν τῶν κοινωνικῶν ἀπολαύσεων; Ποῖαν ἀπόκρισιν νὰ δώσωμεν; Ἄγνοοῦμεν τί νὰ εἴπωμεν. Ἄλλ' ὅπως καὶ ἂν ἦναι, ἐγὼ δὲν ἤθελα ἐκβάλλειν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ταλαιπώρου σπίνου, καὶ ἂν ἦμην βέβαιος ὅτι ἐμελλὰ νὰ καταστήσῃ τὴν μελωδίαν αὐτοῦ δεκάκις γλυκυτέραν παρὰ καὶ αὐτῆς τῆς γλυκυτάτης ἀηδόνος. Ὡ, εἶδε ὁ ἀναξ, εἰς τοῦ ὁποῖου τὴν ἐπικράτειαν τὸ μικρὸν τοῦτο πτηνὸν καταδικάζεται εἰς τοιαύτην σκληρὰν τύχην, νὰ ἀπηγόρευε τὴν βάρβαρον ταύτην πράξιν! Τότε ἤθελα ἐφωνήσειν, Ὡ βασιλεῦ τῶν ἀνθρώπων! τὸ ἔργον σου εἶναι βασιλικῆς καρδίας ἄξιον. Ὁ πανάγαθος, ὅστις εἶναι φίλος τῶν ἀφίλων, θέλει σὲ ἀνταμείψειν διὰ τοῦτο.'

Ἡ ΔΥΝΑΜΙΣ μεθύει τὰς καλητέρας καρδίας, ὡς ὁ οἶνος τὰς ἰσχυροτέρας κεφαλὰς. Οὐδεὶς εἶναι τόσον φρόνιμος, οὐδὲ τόσον ἀγαθός, ὥστε νὰ τὸν ἐμπιστευθῇ τις ἀπεριόριστον δύναμιν· διότι, ὅσον καὶ ἂν φαίνεται ἄξιός νὰ λάβῃ τὸ ἐπικίνδυνον τοῦτο προνόμιον, ἀφοῦ ὅμως τὸ ἀποκτήσῃ, ἄλλοι δὲν ἐμποροῦν πλέον ν' ἀποκρίνωσιν δι' αὐτὸν, ἐπειδὴ οὐδ' αὐτὸς ἐμπορεῖ πλέον ν' ἀποκρίνεται δι' ἑαυτὸν.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ἀποκαλύπτει τὰ μυστικά τῆς καρδίας,

* Ἴδε καὶ Ἀποθ. Τόμ. Β'. Σελ. 3.